

GENERALINIO ADVOKATO

L. A. GEELHOED IŠVADA,

pateikta 2004 m. kovo 25 d.(1)

Byla C-269/03

Liuksemburgo Didžioji Hercogystė

ir

Administration de l'enregistrement et des domaines

prieš

Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg SARL

(*Cour d'appel* (Liuksemburgas) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Valstybės narė, suteikianti savo mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinimą – Viso mokesčio už pirkimus atskaita tik gavus išankstinį mokesčių administracijos sutikimą“

I – **Pavadas**

1. Nagrinėjama byla susijusi su 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388 dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas(2) (toliau – Šeštoji direktyva) aiškinimu. *Cour d'appel* (Liuksemburgas) siekia sužinoti, ar Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C daliai neprieštarauja tai, kad teisė atskaityti mokesčius, atsiradusi pasinaudojus šioje nuostatoje nustatyta pasirinkimo teise, priklauso nuo atgaline data negaliojančio išankstinio mokesčių tarnybos sutikimo. Kitaip tariant, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas klausia Teisingumo Teismo, ar valstybės narės suteiktą teisę nustatyti pasirinkimo teisės gyvendinimo sąlygas („Valstybės narės gali riboti pasirinkimo teisę ir turi nustatyti naudojimosi ja detalias nuostatas“) riboja pridėtinės vertės mokestį reglamentuojančiuose teisės aktuose tvirtintas mokesčių už pirkimus atskaitos principas.

II – **Teisinis pagrindas**

A – *Bendrijos teisės aktai*

2. Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B dalies b punktas ir C dalis nustato:

„B. Kiti atleidimo nuo mokesčio atvejai

Nepažeisdamos kitų Bendrijos nuostatų, valstybės narės atleidžia nuo mokesčio toliau nurodytą

veikl? taikydamos s?lygas, kurias jos turi nustatyti siekdamos užtikrinti, kad atleidimas nuo mokes?io b?t? teisingas ir s?žiningas ir kad b?t? užkirstas kelias galimam mokes?i? vengimui, išsisukin?jimui ar piktnaudžiavimui:

<...>

b) nekilnojamojo turto nuom?, išskyrus:

<...>

C. Pasirinkimo galimyb?s

Valstyb?s nar?s gali suteikti mokes?i? mok?tojams teis? pasirinkti apmokestinim? šiais atvejais:

a) nekilnojamojo turto nuomos;

<...>

Valstyb?s nar?s gali riboti pasirinkimo teis? ir turi nustatyti naudojimosi ja detalias nuostatas“.

B – Nacionalin?s teis?s aktai

3. 1980 m. kovo 7 d. Didžiosios Hercogyst?s nutarimo, nustatan?io teis?s pasirinkti prid?tin?s vert?s mokes?io taikym? nekilnojamojo turto sandoriams ribas ir s?lygas(3) (toliau – Didžiosios Hercogyst?s nutarimas) 1 straipsnis mokes?io mok?tojams leidžia

„pasirinkti prid?tin?s vert?s mokes?io taikym? šioms nekilnojamojo turto sandoriams:

<...>

b) kiekvienas, kuris priva?iai suder?tos rašytin?s sutarties pagrindu mokes?i? mok?tojui išnuomoja nekilnojam?j? turt?“.

4. Didžiosios Hercogyst?s nutarimo 3 straipsnyje nustatyta:

Pasirinkimo teise galima pasinaudoti tik tokio nekilnojamojo turto, kuris naudojamas išimtinai, atžvilgiu arba – mišraus naudojimo atveju – daugiausiai <...> nuomininko veiklai, suteikian?iai teis? atskaityti PVM už pirkimus, vykdyti“.

5. Pagal Didžiosios Hercogyst?s nutarimo 5 straipsn?:

„Kiekvienas, kuris naudojasi pasirinkimo teise, turi pateikti *l’administration de l’enregistrement* rašytin? deklaracij? d?l pasirinkimo sutikimui gauti.

<...>

Nuomos atveju mokest? galima taikyti nuo pirmos m?nesio, einan?io po m?nesio, kur? buvo patvirtinta deklaracija d?l pasirinkimo, dienos. Administracinis sprendimas turi b?ti priimtas per m?nes? nuo šios deklaracijos pateikimo dienos“.

6. Didžiosios Hercogyst?s nutarimo 7 straipsnio antra pastraipa nustato:

„Nekilnojamojo turto statyb? atveju savininkas gali atskaityti mokest? už pirkimus už v?lesn? nekilnojamojo turto nuom? tik gav?s sutikim? d?l deklaracijos d?l pasirinkimo <...>. Ta?iau administracija gali leisti savininkui atskaityti mokest? už pirkimus pagal gautas s?skaitas, kai yra

visiškai aišku, kad yra tenkinamos šio nutarimo 3 straipsnio sąlygos ir savininkas įsipareigojo pateikti deklaraciją dėl pasirinkimo pasibaigus statyboms“.

III – Bylos aplinkybės

7. Ribotos atsakomybės bendrovė *Vermietungsgesellschaft Objekt Kirchberg* (toliau – VOK) atskaitė už 1993 m. ir 1994 m. mokestį už pirkimus už nekilnojamąjį turtą, kurį ji, apskaičiuodama PVM, nuomojo nuo 1993 m. sausio mėnesio.
8. 1993 m. birželio 29 d. VOK pateikė *l'administration de l'enregistrement et des domaines* (toliau – administracija) deklaraciją dėl apmokestinimo pasirinkimo. Sutikimas jai buvo suteiktas 1993 m. birželio 30 d. ir įsigaliojo 1993 m. liepos 1 d., tačiau VOK laikėsi nuomonės, kad PVM turi būti atskaitomas nuo nuomos pradžios (t. y. nuo 1993 m. sausio 1 d.).
9. Tačiau, remdamasi Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsniu, administracija vis dėlto atsisakė pripažinti 50 proc. atskaityto PVM už pirkimus, motyvuodama tuo, kad pasinaudoti teise į atskaitą galima ne anksčiau kaip nuo sutikimo gavimo momento.
10. Todėl administracija priėmė pranešimus, kuriais PVM deklaracijos buvo ištaisytos *ex officio*.
11. Gavęs VOK skundą administracijos direktorius 1998 m. sausio mėnesį priėmė sprendimą, kuriuo remiantis 1998 m. vasario mėnesį buvo priimti nauji sprendimai dėl deklaracijų ištaisymo. Pirmiausia, jis nusprendė, kad pastato naudojimo pradžia laikytina 1993 m. sausio 1 d.
12. Kadangi sutikimas įsigaliojo tik 1993 m. liepos 1 d., pastato nuoma per pirmąjį 1993 m. pusmetį nebuvo apmokestinama PVM. Todėl buvo galima atskaityti tik 50 proc. PVM už pirkimus, kas pateisino PVM deklaracijos už 1993 m. ištaisymą. Antra, jis nusprendė, kad pasinaudojus pasirinkimo galimybe buvo būtinas antras pataisymas už 1994 m., t. y. devyni dešimtadaliai 1993 m. neatskaityto PVM turėjo būti užskaityta VOK naudai. Galiausiai 50 proc. dešimtadalio sumokėto PVM už pirkimus, t. y. 5 proc. viso mokesčio, nebuvo galima atskaityti ir juos turėjo sumokėti VOK.
13. VOK pateikė ieškinį prieš administraciją ir Liuksemburgo Didžiąją Hercogystę *Tribunal d'arrondissement* (Liuksemburgas) siekdama, kad būtų panaikinti *ex officio* atlikti 1993 m. ir 1994 m. mokesčių deklaracijų pataisymai. 2001 m. lapkričio 7 d. sprendimu *Tribunal d'arrondissement* patenkinio VOK ieškinį.
14. Po to administracija ir Liuksemburgo Didžioji Hercogystė pateikė apeliacinį skundą *Cour d'appel*.
15. *Cour d'appel* 2003 m. birželio 18 d. sprendimu sustabdė bylos nagrinėjimą ir kreipėsi į Teisingumo Teismą, užduodamas šis prejudicinis klausimas:
„Ar 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 13 straipsnio C dalies pirmosios pastraipos a punktas leidžia valstybei narei, pasinaudojusiai galimybe suteikti savo mokesčių mokėtojams teisę pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinimą, nustatyti, kad viso sumokėto PVM už pirkimus atskaita priklauso nuo atgaline data negaliojančio išankstinio mokesčių tarnybos sutikimo?“
16. Administracija, Liuksemburgo Vyriausybė, VOK ir Komisija pateikė Teisingumo Teismui rašytines pastabas pagal EB Teisingumo Teismo statuto 20 straipsnį.

IV – Vertinimas

17. Ar valstybei narei, pasinaudojusiai Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalyje numatyta galimybe suteikti savo mokes?i? mok?tojams teis? pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinim?, leidžiama nustatyti, kad ši? sandori? apmokestinimas priklauso nuo išankstinio mokes?i? tarnybos sutikimo?
18. Atsakymas ? š? klausim? iš esm?s priklauso nuo Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalies antros pastraipos aiškinimo. Ar valstyb?ms nar?ms suteikta galimyb? apriboti teis?s pasirinkti apmokestinim? apimt? ir nustatyti jos ?gyvendinimo s?lygas apima galimyb? riboti teis? pasirinkti sandori?, sudaryt? po sutikimo suteikimo, apmokestinim? PVM?
19. VOK ir Komisijos bei administracijos ir Liuksemburgo Vyriausyb?s šiuo klausimu užimamos pozicijos iš pirmo žvilgsnio atrodo visiškai priešingos.
20. VOK ir Komisijos argumentai remiasi Teisingumo Teismo praktika, pagal kuri? teis? iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus yra vienas pagrindini? PVM sistemos princip?.
21. Šiuo atveju jie vis? pirma nurodo Teisingumo Teismo sprendimus *Molenheide ir kt.*, *Schlossstrasse* ir *Breitsohl*(4).
22. Iš šios teism? praktikos VOK daro išvad?, kad Didžiosios Hercogyst?s nutarime numatyta išankstin?s kontrol?s proced?ra n?ra b?tina siekiant kovoti su piktnaudžiavimais ir mokes?i? vengimu, kadangi v?lesn? kontrol? b?t? tiek pat veiksminga ar net veiksmingesn? nei tokia išankstin? kontrol?. Iš to išplaukia, kad ši proced?ra pažeidžia proporcingumo princip?, kuris vis? pirma buvo taikomas min?to sprendimo *Molenheide ir kt.* 45 ir 46 punktuose.
23. VOK nuomone, Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalis neleidžia valstyb?ms nar?ms numatyti toki? sutikimo sistem? kaip nagrin?jama pagrindin?je byloje.
24. Nors 13 straipsnio C dalis suteikia valstyb?ms nar?ms teis? nustatyti pasinaudojimo nuomos apmokestinimo pasirinkimo galimybe s?lygas, ta?iau tuomet, kai šios s?lygos tenkinamos, kaip yra nagrin?jamu atveju, turi b?ti taikomi PVM sistemos principai, pavyzdžiui, mokes?io už pirkimus atskaitos ir proporcingumo principai.
25. Be to, VOK mano, kad 13 straipsnio C dalies pirmos pastraipos a punktas neleidžia valstyb?ms nar?ms, pasinaudojusioms galimybe suteikti savo mokes?i? mok?tojams teis? pasirinkti nekilnojamojo turto nuomos apmokestinim?, nustatyti, kad viso sumok?to PVM už pirkimus atskaita priklauso nuo atgaline data negaliojan?io išankstinio mokes?i? tarnybos sutikimo.
26. Komisija prieina prie tokios pa?ios išvados kaip ir VOK. Ji, be kita ko, teigia, kad Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalies suteikiama teis? n?ra absoliuti ir turi orientotis ? Šeštosios direktyvos tekst? ir dvasi?. Šiuo atžvilgiu Komisija remiasi sprendimais *Becker* ir *Armbrrecht*.(5)
27. Jos nuomone, iš to išplaukia, kad išankstinis sutikimas, leidžiantis nacionalin?ms valdžios institucijoms patikrinti, ar yra tenkinamos valstyb?s nustatytos s?lygos teisei pasinaudoti pasirinkimo galimybe suteikti, iš pirmo žvilgsnio atrodo teis?tas ir neprieštarauja jokiame Šeštosios direktyvos principui.
28. Ir priešingai, teis?s norma, pagal kuri? apmokestinamos veiklos pradžia nesutampa su faktine šios veiklos pradžia, nepaisant to, kad administracija nustat?, kad galima pasinaudoti teise pasirinkti apmokestinim?, atrodo esanti akivaizdžiai neproporcinga. Iš tikr?j? tais atvejais – kaip yra nagrin?jamu atveju, – kai deklaracija administracijai pateikiama prasiđ?jus apmokestinamai veiklai, sutikimo negaliojimas atgal lemia, kad iš mokes?i? mok?toj? atimama tam tikra teis?s ?

atskait? dalis.

29. Taigi atsisakymas taikyti normali? apmokestinimo sistem? nuo faktin?s apmokestinamos veiklos pradžios, nustatant, kad sutikimas negalioja atgal, yra nepateisinama priemon?. Ši priemon? sukuria situacij?, kai mokestis už pirkimus ir toliau tenka mokes?i? mok?toju, o to turi b?ti išvengta.

30. Šis negaliojimas atgal taip pat nepateisinamas d?l to, kad jeigu valstyb? nar? j? panaikint?, atsisakymo suteikti sutikim? arba pasinaudojimo pasirinkimo teise s?lyg? pakeitimo atveju išlikt? tiek valstyb?s nar?s kontrol?s galimyb? – suteikiant sutikimus, tiek galimo pataisymo galimyb? – remiantis Šeštosios direktyvos 20 straipsniu.

31. Administracija ir Liuksemburgo Vyriausyb? teigia, kad Didžiosios Hercogyst?s numatyta sutikimo proced?ra neprieštarauja Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C daliai. Ši nuostata, nustatydamą pla?i? valstybi? narį diskrecijos teis?, suteikia joms galimyb? numatyti savo mokes?i? mok?tojams teis? pasirinkti apmokestinim? ir susieti ši? teis? su tam tikromis taikymo s?lygomis.

32. Siekdami patvirtinti savo teiginius jie remiasi min?tu sprendimu *Becker* ir sprendimu *Belgocodex*(6).

33. Sutikimo suteikimo proced?ra yra viena taikymo s?lyg?, neišeinan?i? už Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalies leidžiam? rib?. Ji leidžia administracijai patikrinti, ar apmokestinami nuomotojai, pasirenkantys apmokestinimo b?d?, atitinka materialius kriterijus, t. y. ar, nagrin?jamu atveju, nuomininkas taip pat yra mokes?i? mok?tojas, galintis atskaityti PVM už pirkimus.

34. Liuksemburgo sistema neprieštarauja pagrindiniams PVM principams, pavyzdžiui, galimybei atskaityti PVM už pirkimus, kadangi mokes?i? mok?tojas turi galimyb? iš anksto pateikti savo deklaracij? d?l pasirinkimo ir tokiu atveju laiku gauti sutikim?, kad gal?t? iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus. Mokes?i? mok?tojas negali iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus tik tuomet, kai deklaracija pateikiama prasid?jus nekilnojamojo turto nuomai, nagrin?jamu atveju – pra?jus šešiams m?nesiams. Jis turi sulaukti administracijos sutikimo ir tuomet prašyti ištaisyti pad?t?.

35. Tod?l galimyb?s iš karto ir visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus apribojimai yra tik netiesiogin?. Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalyje numatyto pasinaudojimo pasirinkimo galimybė ir su tuo susijusi? s?lyg? pasekm?. Liuksemburgo Didžiosios Hercogyst?s pasirinktos sutikimo proced?ros tikslas ar padarinys n?ra apriboti Šeštojoje direktyvoje numatyt? teis? atskaityti PVM už pirkimus.

36. Administracija ir Liuksemburgo Vyriausyb? daro išvad?, kad ši proced?ra yra pateisinama aplinkyb?s, kad nuomotojui svarbu kaip ?manoma anks?iau sužinoti apie tai, jog jis gali visa apimtimi atskaityti PVM už pirkimus. Taip išvengiama sunkios finansin?s situacijos ateityje. Be to, proced?ra tarnauja nurodytiems tikslaus mokes?i? surinkimo ir mokes?i? vengimo bei piktnaudžiavimo išvengimo tikslams.

37. Iš bylos medžiagos matyti, kad Liuksemburgo Vyriausyb? ketino pasinaudoti Šeštosios direktyvos 13 straipsnio C dalyje suteikta galimybe atsisakyti direktyvos 13 straipsnio B dalyje numatyto atleidimo nuo mokes?io nekilnojamojo turto nuomos atveju.

38. Pagal Didžiosios Hercogystės nutarimo tekstą Liuksemburgo Vyriausybė susiejo mokesčių mokėtojų galimybę pasirinkti apmokestinimą su tam tikrais apribojimais ir sąlygomis.
39. Šio nutarimo 3 straipsnyje numatytas pagrindinis galimybės pasirinkti apmokestinimą apribojimas: pasirinkimo teise galima pasinaudoti tik tokio nekilnojamojo turto atžvilgiu, kuris yra naudojamas išimtinai, arba – mišraus naudojimo atveju – daugiausiai nuomininko veiklai, suteikiantis teisę atskaityti PVM už pirkimus, vykdyti.
40. Egzistuoja neatskiriamas ryšys tarp Didžiosios Hercogystės nutarimo 7 straipsnyje nustatytų sąlygų ir 5 straipsnyje numatytos išankstinio sutikimo procedūros, kadangi Liuksemburgo administracija turi turėti galimybę iš anksto patikrinti, ar ekonominė veikla, kuri prašoma apmokestinti PVM, atitinka šio nutarimo 7 straipsnio reikalavimus.
41. Tiek administracija ir Liuksemburgo Vyriausybė, tiek Komisija savo rašytinėse pastabose pabrėžė šį ryšį tarp pasirinkimo galimybės apribojimo ir būtinybės patikrinti, ar tenkinamos galimybės pasirinkti apmokestinimą sąlygos.
42. Iš to jos padarė išvadą, kad sutikimo procedūra, būdama logiška valstybių narių teisės apriboti galimybę pasirinkti apmokestinimą pasekmę, pati savaime nėra neproporcinga.
43. Ši išvada, atsižvelgiant į Šeštosios direktyvos 13 straipsnio B ir C dalių sistemą, kurioje 13 straipsnio C dalyje įtvirtinta teisė suteikti galimybę pasirinkti apmokestinimą yra išimtis iš plačiau taikomo 13 straipsnio B dalyje numatytų išimčių, mums atrodo esanti visiškai pateisinama.
44. Liuksemburgo valdžios institucijų ir VOK bei Komisijos kartu nuomonių skirtumai visų pirma yra susiję su 1980 m. kovo 7 d. Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnio trečia pastraipa. Šios nuostatos taikymas galėtų lemti, kad iš mokesčių mokėtojo bus atimta dalis pagal Šeštosios direktyvos 17 straipsnį jam priklausančių teisių atskaitai. Tokia pasekmė visų pirma galėtų atsirasti tokiais atvejais, kai deklaracija dėl pasirinkimo administracijai pateikiama prasidėjus apmokestinamai veiklai, kaip ir yra nagrinėjamu atveju.
45. Remdamosi daugeliu Teisingumo Teismo sprendimų, Komisija ir VOK pabrėžė teisės į atskaitą, kaip pagrindinio PVM sistemos principo, svarbą, kuri valstybės narės gali riboti tik absoliutūs būtinybės atvejais. Tokios absoliutūs būtinybės šiuo atveju nėra. Todėl, į nuomone, Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnio trečioje pastraipoje įtvirtinta negaliojimo atgal išlyga turi būti laikoma neproporcingu teisės į atskaitą ribojimu ir tuo pačiu Bendrijos teisės pažeidimu.
46. Nepaisant to, kad apie teisės į atskaitą – pagrindinę PVM sistemos ramstį – svarbą mes esame tokios pačios nuomonės kaip ir Komisija, negalime pritarti išvadai, kuri ji padarė šioje byloje.
47. Kaip Teisingumo Teismas yra patvirtinęs daugelį kartų (7), 13 straipsnio C dalies srityje valstybės narės turi plačią diskrecijos teisę.
48. Iš esmės valstybės narės leidžiama apriboti mokesčių mokėtojų galimybę pasirinkti apmokestinimą materialiniu ir laiko požiūriu, kaip ir yra nagrinėjamu atveju. Materialinis apribojimas numatytas Didžiosios Hercogystės nutarimo 7 straipsnyje, tuo tarpu apribojimas laiko požiūriu – minėto nutarimo 5 straipsnyje.

49. Teisinio tikrumo požiūriu Didžiosios Hercogystės nutarimas mums atrodo nepriekaištingas: mokesčiai mokytojai gali iš anksto žinoti apie sandorį rėšis, kurioms taikoma teisė pasirinkti apmokestinimą, apie apmokestinimo pradžios momentą ir, galiausiai, apie formalumus, kuriuos jie turi atlikti tuo tikslu.

50. Atskaitos principo požiūriu šioje byloje nagrinjamos teisės normos mums taip pat atrodo nepriekaištingos. Visi mokesčiai mokytojai, paisantys aiški Didžiosios Hercogystės nutarimo sąlygų ir laiku atlikę formalumus, gali būti tikri, kad galės atskaityti mokesčius už pirkimus. Todėl tais atvejais, kai yra laikomasi sutikimo procedūros, šis nutarimas neprieštarauja atskaitos principui.

51. Tokia nuostata, kuri yra tvirtinta Didžiosios Hercogystės nutarimo 5 straipsnio 3 pastraipoje, siekiama tik nustatyti momentą, nuo kurio įgyvendinta teisė pasirinkti apmokestinimą pradeda veikti gavus sutikimą. Kaip pastebėjo Liuksemburgo Vyriausybė, šios nuostatos tikslas ar padarinys nėra apriboti teisė atskaitai. Tiesa, kad tais atvejais, kai mokesčiai mokytojai sudaro sandorius, kuriems yra taikomas šis mokestis, tačiau laiku nepateikia deklaracijos dėl apmokestinimo pasirinkimo ir todėl negauna nacionalinės teisės aktuose numatyto sutikimo, šios nuostatos taikymas turi neigiamos įtakos teisei atskaitai, tačiau tai nulemia ne nacionalinės teisės nuostatos, o mokesčio mokėtojo elgesys.

52. Tokiomis aplinkybėmis tokios nacionalinės teisės normos, kurios yra nagrinjamos šiuo atveju, nesusieja teisės atskaitai su atgaline data negaliojančiu išankstiniu sutikimu. Kadangi sutikimo procedūros laikymasis leidžia mokesčiai mokytojams pasiekti, kad mokestis už būtų pirkimus atskaitytas iš karto ir visa apimtimi, ši procedūra negali būti laikoma neproporcinga. Ji neperžengia ribų, būtinų užtikrinti tikslą mokesčių surinkimą ir išvengti mokesčių vengimo bei piktnaudžiavimo atvejų. Be to, ši procedūra atitinka teisinio tikrumo principo reikalavimus.

V – Išvada

53. Atsižvelgdami į pirmiau pateiktus argumentus, siūlome Teisingumo Teismui atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekusio teismo klausimą taip:

„1977 m. gegužės 17 d. Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių statymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas 13 straipsnio C dalies pirmos pastraipos a punktas nedraudžia valstybei narei, pasinaudojusiai galimybe suteikti mokesčių mokytojams teisė pasirinkti apmokestinimą nekilnojamojo turto nuomai, numatyti, kad pasirinkimo teisė priklauso nuo išankstinio sutikimo, jeigu išankstinio sutikimo procedūra tik siekiama nustatyti, ar tenkinamos statymų sąlygos, ir ši procedūra visų pirma skirta tam, kad būtų užkirstas kelias mokesčių vengimo ir piktnaudžiavimo atvejams. Tokia sutikimo procedūra neprieštarauja atskaitos principui, jeigu jos laikymasis leidžia mokesčių mokytojams iš karto ir visa apimtimi atskaityti mokestį už pirkimus“.

1 – Originalo kalba: olandų.

2 – OL L 145, p. 1.

3 – *Mémorial* 1980 A, p. 242.

4 – 1997 m. gruodžio 18 d. sprendimai (C-286/94, C-340/95, C-401/95 ir C-47/96, *Rec. p.* I-7281, 47 punktas) ir 2000 m. birželio 8 d. sprendimai (C-6-396/98, *Rec. p.* I-4279, 36 punktas ir C-400/98, *Rec. p.* I-4321, 34 punktas).

5 – 1982 m. sausio 19 d. sprendimas 8/81 (*Rec. p.* 53, 38 punktas) ir 1995 m. spalio 4 d.

sprendimas C-291/92, (Rec. p. I-2775).

6 – Teisingumo Teismo 1998 m. gruodžio 3 d. sprendimas (C-381/97, Rec. p. I-8153, 17 punktas).

7 – Žr. taip pat sprendimą *Becker* (minimas 5 nuorodoje, 38 punktas) ir *Belgocodex* (minimas 6 nuorodoje, 17 punktas).